

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 17 (126)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro 28 aprilie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a șasea din Post (a Floriilor)** se citește **Evangelhia** de la **Ioan 12, 1-8**, iar **Apostolul** din **Filipeni 4, 4-9**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Apostoli Iason și Sosipatru, Sf. Mucenici Maxim, Cvtilian și Dadas** din Ozovia.

Sf. Mucenici Maxim, Cvtilian și Dadas

În timpul persecuției împăratului Dioclețian, *Martirologiile* pomenesc și numele a trei mărturisitori ai lui Hristos dintr-un sat de lângă Durostorum, capitala provinciei Moesia Inferior, înseamnă că învățătura creștină era cunoscută nu numai în orașe, ci și la sate, între țărani daco-romani de atunci. Aceștia erau: Maximus, Quintilianus și Dadas, originari din satul Ozovia (Ozobia). Primii doi aveau nume romane, iar ultimul purta un nume dac, semn că ei aparțineau populației din acel sat. Chiar și numele de Ozovia sau Ozobia este dacic. Din sinaxarul zilei de 28 aprilie, ziua pătimirii lor, aflăm că au fost părați de cineva că sunt creștini. Din ordinul guvernatorilor provinciei Moesia Inferior - Tavrinius și Gavinius - au fost arestați, legați în lanțuri și duși în cetatea Durostorum. Cei doi dregători le-au propus să se lepede de credința în Iisus Hristos și să aducă jertfe „mamei zeilor”, făgăduindu-le chiar că îi vor face preoți la un templu păgân închinat acesteia. Au refuzat toți trei și au rostit chiar cuvinte *jignitoare* la adresa acelor dregători și a zeilor la care se închinau. În fața acestui refuz, dregătorii au poruncit să fie aruncați în închisoare. Același sinaxar înfățișează suferințele pe care le-au îndurat pentru statornicia lor în credința creștină: „Deci, scoțându-i din temniță, i-au dezbrăcat de hainele lor și legându-i, i-au întins pe pământ și i-au bătut foarte cumplit, după care i-au aruncat din nou în închisoare. Văzând că nu primesc nici într-un chip să aducă jertfe și să se închine zeilor, au fost duși în satul lor, în Ozovia, unde li sa tăiat capul”.

Pătimirea lor s-a petrecut într-o zi de 28 aprilie, probabil în anul 304.

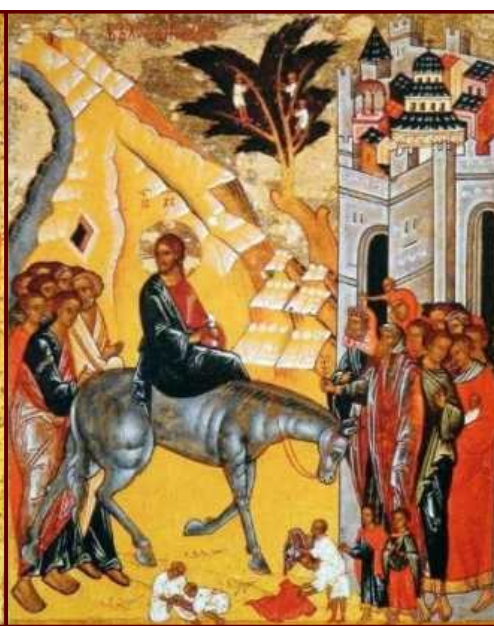
Duminica Floriilor

Intrarea Domnului în Ierusalim.

Începe Săptămâna Patimilor

Învierea lui Lazăr

Intrarea Domnului în Ierusalim

Intrarea Domnului Iisus Hristos în Ierusalim este singurul moment din viața Sa pământească în care a acceptat să fie aclamat ca Împărat. Duminica Floriilor este precedată de sâmbăta lui Lazăr, zi în care Biserica pomeniște minunea *Învierii din morți a lui Lazăr* săvârșită de către Domnul Iisus Hristos.

Primirea triumfală ce I s-a făcut Domnului Hristos, Care a intrat în Ierusalim ca Împărat smerit, împlinind o proorocie din Vechiul Testament, a fost determinată și de această minune premergătoare. **Floriile** marchează și începutul patimilor lui Iisus Hristos, *Săptămâna Patimilor* amintind de durerea și chinurile pe care Mântuitorul le-a îndurat pentru ca păcatele oamenilor să fie iertate.

Prima mențiune referitoare la sărbătoarea *Floriilor* datează din jurul secolului al IV-lea. În trecut, sărbătoarea *Floriilor* mai purta numele de „*Duminica Aspiranților*” sau a „*Candidaților la Botez*”, având în vedere că în această zi atât de importantă, toți cei care nu primiseră încă botezul mer-

geau la episcop pentru a-i cere să îi creștineze. Tot în această zi, regii și împărații acordau grațieri condamnaților, de aceea Duminica *Floriilor* a mai fost cunoscută în trecut și drept „*Duminica grațierilor*”.

Duminica Floriilor - Duminica Stâlpărilor

După modelul mulțimii din cetatea Ierusalimului care l-a întâmpinat pe Mântuitorul cu ramuri de finic, Biserica Ortodoxă a rânduit ca în această zi denumită și *Duminica Stâlpărilor*, să se sfințească, prin rugăciune și stropire cu agheazmă, ramuri înmugurite de salcie, care se împart credincioșilor, iar slujitorii Bisericii le țin în mâini, cu lumânări aprinse, ca simbol al biruinței vieții asupra morții.

Ramurile de salcie amintesc de ramurile de finic și de măsline cu care a fost întâmpinat Mântuitorul. Cu acestea, după ce au fost aduse la biserică spre a fi sfințite, credincioșii împodobesc icoanele, ușile și ferestrele.

Preotul și medicul

Adrian Cocoșilă / Sursa: crestinortodox.ro

Boala și suferința nu sunt firești. Ele au apărut ca urmare a despartirii omului de Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu nu a creat nici suferința și nici boala, El nu se bucură de suferința nimănui, ci caută să ne ridice cât mai repede din ele. Pentru această ridicare din neajunsurile de care omul pătimizește, Dumnezeu ne-a dăruit preotul și medicul drept mijloace de eliminare a bolii.

Omul fiind alcătuit din trup și suflet, suferă atât trupește cât și sufletește. Într-un suflet și trup este o legătură puternică. Unul îl influențează pe celălalt. Disfuncțiile unuia îl îmbolnăvesc și pe celălalt, după cum sfințirea unuia duce și la sfințirea celuilalt. Sfântul Grigorie Palama spune în acest

sens: „Plăcerea, trecând de la trup la minte, o face pe aceasta cu chip trupesc, neîmbunătățindu-se prin împărțirea de ceea ce e mai bun, ci transmitându-i mai vartos aceleia ceea ce e mai rău... Dar tot așa plăcerea duhovnicească care, începând de la minte trece la trup, nestrucându-se prin participarea la trup, preschimbă trupul și -l preface duhovnicesc”.

De cele mai multe ori boala trupească își are cauza în boala sufletească. Pentru insuficiențele și anormalitățile spirituale este nevoie și de preot. Preotul nu are rolul de concurent al medicului, ci de împreună lucrător cu acesta în salvarea ființei omenești de la durere. Cel chemat la slujirea preoțească caută vindecarea bolii spirituale prin restabilirea legăturii dintre om și Dumnezeu. Nu întâmplător în Epistola către Iacov se spune: „Este cineva bolnav, între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui” (Iacov 5, 14-15).

Pe de altă parte să nu uităm că o mare parte a suferințelor sufletești are o origine și cauzalitate genetică, organică, hormonală, efect al unor disfuncții somatice. În astfel de situații este nevoie și de medic. Așadar, atât preotul cât și medicul caută cu mijloace specifice și de eficiențe diferite să ridice omul din durere. Să încetăm să mai privim exclusivist, ca și cum preotul este interesat doar de bolile sufletești, iar medicul doar de cele trupești. Preotul și medicul trebuie priviți ca niște slujitori sau ucenici ai Domnului, care împărtășesc în lume iubirea Sa. Sunt mâinile întinse ale lui Dumnezeu prin care caută să ridice lumea din boală și suferință.

Semnificația celor șapte propoziții rostite de Mântuitorul pe Cruce

Moartea Mântuitorului pe Cruce a reprezentat sacrificiul suprem pentru răscumpărarea noastră din păcatul neascultării și pentru a vesti lumii sfâșiate de ură iubirea consfințită prin jertfa Sa. Din acest motiv, cele șapte propoziții rostite de Iisus pe Crucea Golgotei își au rolul lor în iconomia mântuirii, conform spuselor regretatului părinte Iorgu Codreanu, care a slujit în ultima perioadă a vieții la biserica "Sfânta Vineri" din Iași.

1 Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac (Luca 23, 24) sunt primele cuvinte, în ordine cronologică după Sfintele Evanghelii, rostite de Iisus, în timp ce era lovit cu brutalitate, după ce fusese judecat și osândit la răstignire. Ele sunt de fapt o rugăciune de iertare a răstignitorilor Săi, adresată Tatălui, care îi cuprinde pe toți vrăjmașii Lui, din toate locurile și din toate timpurile;

2 Femeie, iată fiul tău. Apoi a zis lui Ioan: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine (Ioan 19,26-27), sunt cuvintele pe care Mântuitorul le-a adresat lui Ioan, Apostolul său iubit, în timp ce se afla pironit pe Cruce. Ele înseamnă că Iisus era unicul fiu al Mariei și că aceasta, după moartea Lui, nu mai avea pe nimeni care să o ocrotească. În plan duhovnicesc, aceste cuvinte o desemnează pe Maria, "Eva cea nouă", Maica tuturor credincioșilor. Pe Cruce Hristos a luat asupra Lui moartea însăși.

3 Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai (Luca 23, 39-43). Aceste vorbe au fost rostite de Domnul când unul dintre tâlharii răstigniți odată cu El îl hulea, în timp ce celălalt îl certa zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, ce ești în aceeași osândă cu El?". Cuvintele rostite de Iisus dezvăluie adevărul că fiecare dintre noi primim cele convenite după faptele noastre;

4 Eli, Eli, lama sabahtani, care se tâlmăcește: Dumnezeule Meu, pentru ce M-ai părăsit (Matei 27, 46). Prin aceste cuvinte, Fiul lui Dumnezeu vine înaintea Tatălui Său ca "Fiul al Omului". Suferința firii umane a lui Hristos este resimțită în Ipostasul Său. Își are, deci, echivalentul în unitatea treimică a lui Dumnezeu. Strigătul care se aude pe Cruce vrea să spună că Duhul nu-L mai unește pe Fiul cu Tatăl. "Dătă-

torul de viață" îl părăsește pe Fiul, așa cum și Tatăl L-a părăsit. Duhul Sfânt devine suferința de neocolit întru care Cei Trei se unesc. Tatăl se lipsește de Fiul și Acesta trece, ca într-o clipă de eternitate, prin nemărginirea dumnezeiască a singurătății. Duhul Sfânt, dragostea reciprocă a Tatălui și Fiului, se oferă ca jertfă, își însușește într-un mod specific Crucea, pentru a deveni "puterea de nebiruit a Crucii". Cabasilas tâlcuia astfel aceste cuvinte: "Pe Cruce Hristos a luat asupra Lui moartea însăși. Puterea morții stă în autonomia ei, dar Hristos își dăruiește moartea Tatălui și de aceea în Hristos cea care moare e moartea: "Cu moartea pe moarte călcând". De atunci, nici un om nu mai moare singur".

S Mi-e sete, rostește Mântuitorul pe Cruce. Cuvintele acestea au fost enunțate și de psalmistul David, fiind apoi consemnate de Sfinții Evangheliști Matei și Ioan (Ps. 68, 25). Ele definesc pe de o parte împlinirea proorociilor Vechiului Testament despre patimile Cuvântului întrupat, iar pe de altă parte, ipostaza Mântuitorului de Fiul al Omului.

Săvârșitu-s-a, zice Iisus, după ce a fost adăpat cu oțet (Ioan 19,30). Acum, Hristos a terminat toată lucrarea Lui. Fiul lui Dumnezeu și-a arătat, prin moartea Sa pe Crucea de pe Golgota, marea iubire față de oameni, voind prin această ascultare a dezrobi pe pământeni de povara păcatelor și să instituie dreptatea;

Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Și aceasta zicând și-a dat duhul (Luca 23, 46). Fiul își încredințează sufletul său de om în mâinile Tatălui, fiindcă, prin Duhul Lui de Dumnezeu, El întotdeauna a fost una cu Tatăl.

Dumitru MANOLACHE

Sursa: www.ziarullumina.ro

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: http://poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

